

Verborgen werelden

-

Vrouwelijke kracht
en archetypes

Colofon

Copyright © De echte mensen

Auteur: Eva Krap

ISBN: 9789465310237

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord

Deel 1: vrouwelijke archetypes

Inleiding

Lilith

Sekhmet

Artemis

Jeanne d'Arc

Baba Yaga

Kali

Isis

Hypatia

Lozen

Medea

Amaterasu

Sophia

Medusa

Inanna

Freya

Maria Magdalena

Persephone

Demeter

Ariadne

Durga

Aphrodite

Hekate

Baubo

Pythia

Brigid

Saraswati

Gaia

Deel 2: vrouwelijke kracht

De cyclus van transformatie

Werken met schaduw en licht

Rituelen

De archetypes in relaties

Genezing van het vrouwelijk lichaam

De wilde vrouw
De vrouw als visionaire
De vrouw als schepper
De vrouw als tempelwachter
Epiloog

VOORWOORD

Ik was ooit een vrouw die zichzelf zorgvuldig had weggepoetst. Jarenlang leefde ik als een schaduw van wie ik werkelijk was, zo bedreven in het pleasen van anderen dat ik vergeten was wat mij plezier deed. Ik paste me aan, boog, maakte mezelf kleiner en zachter en stiller, tot er bijna niets meer van me over was. Ik was niet zomaar een people pleaser - ik was geëvolueerd tot iets veel gevaarlijkers: een vrouw die niet meer wist waar zij ophield en anderen begonnen. Mijn woorden waren geleende woorden. Mijn meningen waren veilige meningen. Mijn dromen waren bescheiden genoeg om niemand te bedreigen. Ik leefde in een huis dat ik had gebouwd uit de verwachtingen van anderen, en ik durfde niet eens te klagen dat het te klein was.

Het duurde jaren voordat ik besepte wat ik had weggeschonken. Niet alleen mijn stem, maar mijn essentie. Niet alleen mijn keuzes, maar mijn recht om te kiezen. Niet alleen mijn ruimte, maar mijn bestaansrecht.

De weg terug naar mezelf was geen zachte reis. Het was eerder een archeologie van de ziel: laag voor laag alles wat niet van mij was weggraven tot ik stuitte op iets hards en echts en onverwoestbaars. Iets wat al die tijd had gewacht onder al die aangeleerde zachtaardigheid.

Het was een stem die zei: genoeg.

Genoeg excuses. Genoeg inkrimpen. Genoeg leven alsof je bestaan een gunst is die je dagelijks opnieuw moet verdienen.

Langzaam, heel langzaam, begon ik die stem te volgen. Ik begon nee te zeggen tegen dingen die me niet voedden. Ik begon ja te zeggen tegen dingen die me angst aanjoegen, maar ook deden beven van herkenning. Ik begon ruimte te nemen, ook wanneer die ruimte anderen ongemakkelijk maakte.

En in die ruimte ontmoette ik haar. Mijn eigen kracht. Ruw, onaangepast, wild. Ze was er altijd geweest, maar ik had haar zo diep weggestopt dat ik vergeten was dat ze bestond.

Ik ben er nog niet. Misschien ben ik er nooit helemaal. Deze reis naar jezelf terug is geen bestemming, maar een manier van leven. Elke dag opnieuw kies ik of ik me klein maak of ruimte neem. Elke dag opnieuw voel ik de verleiding van het oude patroon: buigen, aanpassen, verdwijnen.

Maar nu ken ik het verschil. Nu weet ik wat het kost om jezelf weg te geven. En nu weet ik ook wat het oplevert om naar jezelf terug te keren.

Terwijl ik mijn eigen kracht leerde kennen, begon ik om me heen te kijken. En wat ik zag brak mijn hart en opende het tegelijkertijd. Overal vrouwen die hetzelfde deden. Vrouwen die zich excuseerden voor hun bestaan. Vrouwen die hun dromen opzij schoven om anderen niet te overvleugelen. Vrouwen die hun woede inslikten, hun wijsheid verborgen, hun magie wegstopten.

Vrouwen die net als ik vergeten waren wie ze waren voordat de wereld hun vertelde wie ze moesten zijn.

Ik zag hoe diep het zit, dit weggeven van jezelf. Hoe het wordt doorgegeven van generatie op generatie. Hoe we meisjes leren glimlachen wanneer ze willen grommen, excuses maken wanneer ze ruimte nemen, hun stem dempen wanneer ze iets te zeggen hebben. Ik zag de heksenwond in ons allemaal: die diepe, oeroude angst om te veel te zijn, te krachtig, te echt. Die angst om vervolgd te worden voor onze wijsheid, verstoten voor onze waarheid, gestraft voor onze kracht.

Maar ik zag ook iets anders. In de ogen van deze vrouwen sluimerde hetzelfde als wat in mij had gesluimerd: een onverwoestbare kern. Een kracht die wachtte om herontdekt te worden. Een stem die wachtte om gehoord te worden.

Dit boek is mijn poging om die stem wakker te maken. Niet alleen in mijzelf, maar in elke vrouw die het leest. Het is mijn uitnodiging aan jou om te stoppen met excuses maken voor je bestaan en te beginnen met het claimen ervan.

De verhalen in dit boek zijn niet alleen verhalen van vervlogen tijden. Het zijn verhalen van nu. Van ons. Van de kracht die in ons allemaal leeft, wachtend om herontdekt te worden.

Het zijn verhalen van vrouwen die kozen. Die weigerden. Die braken met wat van hen verwacht werd en kozen voor wat hun ziel vroeg. Vrouwen die de prijs betaalden voor hun authenticiteit en het die prijs waard vonden.

Ik schrijf dit voor de vrouw die vergeten is hoe haar eigen stem klinkt. Voor de vrouw die zich afvraagt of ze te veel vraagt door ruimte te willen. Voor de vrouw die haar kracht voelt maar bang is voor wat die kracht van haar zou kunnen vragen.

Ik schrijf dit voor mijn jongere zelf, die zo hard probeerde om aardig gevonden te worden dat ze vergat om echt te zijn.

En ik schrijf dit voor jou, wie je ook bent, waar je ook bent op je reis.

Of je nu aan het begin staat van je herontdekking of al jaren onderweg bent. Of je nog steeds vecht tegen de stemmen die zeggen dat je te veel bent, of eindelijk begint te geloven dat je precies genoeg bent.

Deze verhalen zijn voor ons allemaal. Ze zijn kaarten naar onszelf. Ze zijn sleutels tot deuren waarvan we vergeten waren dat we ze hadden.

Ze zijn herinneringen aan wie we waren voordat we leerden onszelf weg te geven.

Eva Krap

Juli 2025

Deel 1: Vrouwelijke archetypes

"I am not free while any woman is unfree, even when her shackles are very different from my own." - Audre Lorde

INLEIDING

Er zijn verhalen die ze ons niet vertellen. Verhalen over vrouwen die niet braaf waren, niet klein, niet stil. Verhalen die weggestopt werden in voetnoten, verbannen naar de marges van heilige boeken, of omgetoverd tot griezelverhalen om kinderen bang te maken.

Maar wat als de vrouwen die we demons noemen, eigenlijk het meest vrij waren?

Wat als Lilith, die het paradijs verliet omdat ze weigerde te buigen, geen gevallen vrouw was maar een opgestane? Wat als Medusa, wier blik mannen deed verstenen, niet vervloekt was maar beschermd?

Wat als Baba Yaga, die kinderen opat in haar hut op kippenpoten, eigenlijk de wijsheid bewaakte die te krachtig was voor zachte zielen? Dit boek is een herontmoeting. Met vrouwen die uit de geschiedenis werden geschreven omdat hun kracht te rauw was, te onvoorspelbaar, te echt. Met godinnen die werden gereduceerd tot demonen toen hun culturen vielen. Met heiligen die werden vergeten omdat hun methodes te ongemakkelijk waren. Met krijgers wier verhalen werden herschreven door de winnaars.

Het is ook een archeologie van de vrouwelijke ziel. Want deze figuren leven niet alleen in oude teksten en vergeten tempels. Ze leven in ons. In de woede die we wegduwen. In de dromen die we te groot vinden. In de stem die zegt "dit klopt niet" wanneer iedereen om ons heen knikt. In de kracht die we voelen wanneer we eindelijk stoppen met verontschuldigen en beginnen met kiezen.

Elk van deze archetypes draagt een fragment van een groter verhaal: het verhaal van vrouwelijke kracht die niet past in de mallen die de wereld voor haar heeft gemaakt. Kracht die niet zacht is, niet hulpvaardig, niet bescheiden. Kracht die bestaat voor zichzelf, niet voor anderen. Kracht die creëert en vernietigt, die geneest en verwoest, die bewaart en transformeert - vaak tegelijkertijd.

Van de oergodin Inanna, die vrijwillig afdaalde naar de onderwereld om haar schaduw te omarmen, tot Jeanne d'Arc, die stemmen hoorde en legers leidde. Van Sekhmet, wier woede zowel vernietigde als genas, tot Hypatia, die stierf voor haar recht om te denken.

Hun verhalen zijn niet braaf. Ze zijn niet makkelijk. Ze bieden geen troost, maar herkenning.

Deze vrouwen delen iets essentieels. Ze kozen voor hun waarheid, ook wanneer die waarheid een prijs had die bijna onbetaalbaar was. Ze

kozen voor hun roeping, ook wanneer die roeping hen naar de rand van de wereld bracht. Ze kozen voor hun kracht, ook wanneer die kracht hen tot paria's maakte.

En daarin ligt misschien wel de meest radicale daad van allemaal: kiezen voor jezelf in een wereld die van vrouwen verwacht dat ze voor iedereen behalve zichzelf kiezen.

Deze verhalen zijn nog steeds actueel. Omdat we leven in een tijd waarin vrouwen meer mogelijkheden hebben dan ooit, maar ook meer verwachtingen. We mogen carrière maken, maar moeten ook perfecte moeders zijn. We mogen onafhankelijk zijn, maar niet te onafhankelijk. We mogen krachtig zijn, maar niet op een manier die anderen ongemakkelijk maakt. We mogen woedend zijn over onrecht, maar moeten die woede wel netjes kanaliseren.

Deze archetypes herinneren ons eraan dat er andere manieren zijn om vrouw te zijn. Manieren die ouder zijn dan onze beschaving, dieper dan onze conditionering, echter dan onze angsten.

Want ergens, diep in elke vrouw, leeft een echo van deze kracht. Een herinnering aan wie we waren voordat we leerden ons te verontschuldigen voor onze ruimte. Voordat we onze woede inslikten, onze woorden verzachten, onze meningen inkorten. Voordat we leerden dat vrouwelijke kracht alleen acceptabel is als ze zich inzet voor anderen, nooit voor zichzelf.

Misschien herken je haar, die echo. In momenten waarop je iets wilt zeggen maar ondertussen op je tong bijt. Wanneer je voelt dat je groter bent dan de ruimte die je wordt gegeven, maar je klein maakt om anderen niet te bedreigen. Wanneer je droomt van dingen die te wild zijn voor je dagelijkse leven. Wanneer je weet dat je meer bent dan je rollen - moeder, partner, dochter, vriendin, collega - maar niet weet hoe je dat 'meer' moet vormgeven.

Dit 'meer' is niet nieuw. Het is oeroud. Het is de kracht van Artemis die alleen door de bossen rent. Het is de woede van Sekhmet die onrecht niet verdraagt. Het is de wijsheid van Sophia, die weet wat anderen niet kunnen zien. Het is de moed van Lozen die vecht voor wat heilig is.

Deze kracht is niet altijd comfortabel. Ze vraagt van ons dat we breken met verwachtingen, dat we teleurstellen, dat we soms eenzaam zijn. Ze vraagt dat we kiezen voor onszelf, ook wanneer niemand die keuze begrijpt. Ze vraagt dat we leren leven met de consequenties van echtheid.

Deze archetypes zijn geen rolmodellen. Ze zijn spiegels. Ze laten ons zien wat er mogelijk is wanneer een vrouw kiest voor waarheid boven goedkeuring, voor authenticiteit boven harmonie, voor haar eigen naam boven andermans comfort.

Ze zijn gevaarlijk, deze verhalen. Want ze herinneren ons eraan dat we een keuze hebben. Dat buigen een keuze is. Dat aanpassen een keuze is. Dat we kunnen kiezen voor de storm in plaats van de stilte.

In dit boek ontmoet je zevenentwintig van deze figuren. Sommige ken je misschien als slechteriken uit sprookjes. Andere als voetnoten in geschiedenisboeken. Weer andere als verre godinnen uit vervlogen culturen. Maar allemaal zijn ze echo's van hetzelfde: de kracht om nee te zeggen. De moed om te kiezen. De wijsheid om te weten dat sommige dingen belangrijker zijn dan geliefd worden.

Elk hoofdstuk is een ontmoeting. Niet alleen met een mythische figuur, maar met een aspect van jezelf dat misschien lang geslapen heeft. Elk verhaal is een sleutel tot een deur die je misschien nog niet durfde te openen. Elke reflectie is een uitnodiging om te onderzoeken waar jouw kracht leeft, hoe zij zich wil manifesteren, wat zij van je vraagt. Dit is geen boek over perfectie. Het is een boek over waarheid. Over de schoonheid en de verschrikking van een leven dat volledig geleefd wordt. Over vrouwen die kozen voor hun eigen verhaal, ook wanneer dat verhaal niemand aanstond.

Sommige van deze verhalen zullen je herkenning geven. Andere zullen je uitdagen. Weer anderen zullen je misschien afstoten. Dat is goed. Authenticiteit is niet altijd mooi. Kracht is niet altijd zacht. Vrijheid is niet altijd gemakkelijk.

Maar het is wel echt. En in een wereld vol maskers, schijn en aanpassingen is echtheid misschien wel de meest radicale daad van allemaal.

Hun verhalen zijn jouw verhaal. Hun kracht is jouw kracht. Hun keuzes zijn de keuzes die voor je liggen, elke dag opnieuw.

Welcome to your rebellion. Welcome to your remembering. Welcome home.

LILITH

“Ik zal geen stof zijn onder je voeten. Ik was naast je geschapen, niet onder je, niet boven je. Ik ben de nacht die zichzelf kent.”

Mythe & oorsprong: de verbannen eerste vrouw

Lilith is een van de oudste vrouwelijke archetypen die we kennen. Haar wortels reiken tot in het oude Sumer, Akkad en Babylonië, waar zij als Lilitu of Lamashtu opduikt: een vrouwelijke demon, een verschijning van stormen, van de nacht, van ziekte, maar ook van seksuele onafhankelijkheid en onvoorspelbare kracht. Haar naam leeft voort in het Hebreeuws als layil, nacht, wat haar kern onthult: zij die niet zichtbaar is in het daglicht, zij die leeft in de marges.

In de middeleeuwse joodse tekst Alfabeta of Ben Sira (10e eeuw) krijgt Lilith voor het eerst een herkenbare narratieve vorm. Zij is daar de eerste vrouw van Adam, geschapen uit dezelfde stof als hij. Niet uit zijn rib, maar uit aarde, als gelijke. Dit verhaal, apocrief en controversieel, ontstond vermoedelijk als verklaring voor de discrepantie tussen de twee scheppingsverhalen in Genesis. In het eerste (Genesis 1:27) worden man en vrouw tegelijk geschapen, in het tweede (Genesis 2:22) wordt Eva uit Adams rib gevormd.

Volgens de legende weigert Lilith Adam seksuele dominantie toe te staan. Zij wil niet onder hem liggen, letterlijk en symbolisch. Wanneer Adam haar wil dwingen, spreekt zij de verborgen naam van God, een daad van ultieme autonomie, en verlaat het paradijs.

"Ik vlucht niet, ik kies. Jullie noemen het rebellie. Ik noem het herinnering."

Ze vlucht naar de Rode Zee, symbool van chaos, vruchtbaarheid en grensoverschrijding. Daar paart ze, volgens latere demonologische teksten, met engelen en djinns en baart honderden demonische kinderen per dag. God stuurt drie engelen, Senoy, Sansenoy en Semangelof, om haar terug te halen. Maar Lilith weigert.

De straf? Haar kinderen zullen dagelijks worden gedood, een wrede vergelding voor haar weigering zich te onderwerpen. Haar naam zal worden omhuld met angst en vervorming: niet langer herinnerd als de eerste vrouw, maar als een demon die 's nachts rondwaart. Ze zal geassocieerd worden met wiegendood, met verlokkingen, met nachtmerries. In huizen waar een baby wordt geboren, zullen amuletten met de namen van de drie engelen - Senoy, Sansenoy, Semangelof - aan de muren hangen om haar buiten te houden. In de duistere uithoeken van oude teksten wordt zij genoemd met vrees:

Lilith, de kinderdief, de succubus, de stormgeest die voor mannen komt in hun slaap en hen leeg achterlaat.

Ze wordt niet slechts uitgewist, ze wordt herschreven. Niet omdat ze gevaarlijk was, maar omdat ze gevaarlijk werd door te blijven bestaan. Maar Lilith sterft niet. Ze weigert ook dat. Ze verandert.

Ze laat het beeld van de gehoorzame vrouw ver achter zich. Ze legt haar mensenhuid af en neemt een andere vorm aan: een silhouet in de nacht, een fluistering in de wind, een echo in de droom van vrouwen die niet meer willen buigen. Van vrouw wordt ze demon, maar ook archetype, symbool en spiegel. Van gelijke wordt ze gevaar, omdat gelijkheid gevaarlijk is in een wereld die hiërarchie aanbidt.

Van oorsprong wordt ze schaduw en precies in die schaduw groeit haar macht. Niet door zichtbaarheid, maar door aanwezigheid. Ze beweegt zich door de scheuren in verhalen, door de witte plekken in teksten, door de stiltes tussen de regels. Ze wordt het on gezegde dat toch blijft hangen. Het niet-vergeten.

Lilith wordt het oerbeeld van vrouwelijke kracht die niet getemd is, niet getroost, niet teruggehaald. Je kunt haar verjagen uit de tuin, maar niet uit de herinnering van de aarde.

Analyse: de kracht van weigering

Lilith is de vrouw die weigert en dat maakt haar radicaal. Haar kracht zit niet in geweld, maar in verzet. In een wereld die vrouwen eert om hun toegeeflijkheid, is Lilith de figuur die zegt: nee. Nee, tegen onderwerping. Nee, tegen een orde die haar kleiner maakt. Nee, tegen liefde die gehoorzaamheid eist.

Weigeren klinkt eenvoudig, maar het is een daad die alles verandert. In Lilith's weigering schuilt de kiem van vrouwelijke autonomie. Ze kiest een pad dat haar tot paria maakt, tot demon, maar het is haar keuze. Haar lot wordt haar eigen handschrift.

Ze vraagt geen goedkeuring. Ze laat zich niet terughalen. Ze maakt van ballingschap een koninkrijk.

"Wat als de hel niet is waar je terechtkomt, maar wat je achterlaat?"

Lilith confronteert ons met de prijs van vrijheid. Die prijs is hoog: isolatie, demonisering, verlies. Maar ook: autonomie. Weten wie je bent, los van wat anderen van je willen maken. Vrouwelijke kracht

wordt zelden gevierd als ze zich niet voor iets of iemand inzet. Maar Lilith's kracht, haar storm, haar magie, haar autonomie. is het doel.

Lilith vandaag: van demon tot icoon

Lilith leeft. In de jaren '70 werd ze herontdekt door feministische theologen en schrijvers als een vergeten oermoeder van verzet. In haar vonden zij een tegenstem voor het brave, volgzame Eva-beeld. Ze dook op in literatuur, in tarotdecks, in occulte stromingen, in astrologie (waar de Black Moon Lilith staat voor schaduwverlangens en verborgen macht). In de jaren '90 werd ze het gezicht van het muziektfestival Lilith Fair, opgericht door Sarah McLachlan, als antwoord op de mannelijke dominantie in de muziekindustrie. Vandaag is Lilith meer dan een mythische figuur. Ze is een symbool. Je vindt haar in online feministische ruimtes, in kunst, op t-shirts, in gedichten, in rituelen. Ze wordt aanroepen in vrouwencirkels. Ze is de naam op de lippen van vrouwen die breken met verwachtingen. Ze is geen demon meer. Ze is een echo. En een keuze.

Persoonlijke reflectie

Lilith komt naar me toe wanneer ik aanpas. Wanneer ik me excuseer voor mijn ruimte. Wanneer ik mijn woede inslik, mijn woorden verzacht, mijn mening inkort. Ze verschijnt in de spiegel wanneer ik glimlach terwijl ik wil grommen. Ze vraagt me: van wie ben jij, als je niet van jezelf bent? Lilith is geen rolmodel. Ze is een herinnering. Een vlam onder je borstbeen. Een oerkracht die zegt: je bent niet hier om aardig te zijn. Je bent hier om echt te zijn. Om je naam terug te eisen. Ze helpt me te kiezen voor ongemak boven goedkeuring. Voor helderheid boven harmonie. Ze zegt: breek, als dat de enige manier is waarop je heel kunt blijven.

Bezwering voor Lilith

Zij die niet buigt
Vrouw van aarde en storm
Jij die het paradijs verliet omwille van je naam
Laat je adem waaien door ons
Laat ons spreken, weigeren, breken
Laat ons kiezen, zelfs als het ons alles kost
Want vrijheid is geen beloning

Vrijheid is een herinnering
En jij was de eerste die haar koesterde
Jij bent geen demon, jij bent een sleutel
Open ons, Lilith

SEKMETH

"Ik ben de adem van de zon, de razernij van de godin, de grens waar mededogen zich terugtrekt. Ik ben Sekhmet, en ik kom niet om te sussen."

Mythe & oorsprong: het Oog van Ra

Sekhmet is een van de oudste en meest gevreesde godinnen uit het Egyptische pantheon. Haar naam betekent letterlijk “de Machtige”, en dat is geen toeval. Ze wordt afgebeeld als een vrouw met het hoofd van een leeuwin, en haar blik alleen zou ziekten kunnen genezen of juist brengen. Haar adem, zo zegt men, was de woestijnwind.

Sekhmet is het Oog van Ra, de zonnegod. Toen de mensheid zich tegen hem keerde, stuurde Ra haar op pad om de opstandige mensen te straffen. En Sekhmet gehoorzaamde. Ze daalde neer met vuur en dood. Ze verslond duizenden. Haar dorst naar bloed werd groter dan haar opdracht.

De goden schrokken. Ze bedachten een list. Ze goten 7000 kruiken rode bier op het slagveld, vermengd met granaatappel om het op bloed te doen lijken. Sekhmet dronk, dacht dat het bloed was, en raakte bedwelmd. Ze viel in slaap. Toen ze wakker werd, was haar razernij geweken.

Sommige versies van de mythe vertellen dat nadat Sekhmet gedronken had van het bedwelmdende bier en haar woede was bedaard, ze niet zomaar in slaap viel, maar transformeerde in Hathor, de zachte, liefdevolle godin van muziek, vreugde en vruchtbaarheid. Waar Sekhmet de vurige, destructieve kracht belichaamde, stond Hathor voor het helende en koesterende aspect van vrouwelijke kracht. Deze transformatie symboliseert het cyclische karakter van macht: woede en vernietiging kunnen gevolgd worden door verzoening en creatie.

Hathor wordt vaak afgebeeld als een vrouw met koeienoren of met een zonneschijf tussen haar hoorns, een teken van haar verbinding met de hemel en het aardse leven. Zij was de beschermer van de liefde, de dans, het moederschap en het feest, en bracht vreugde waar Sekhmet vernietiging had achtergelaten. Dit duale karakter laat zien dat vrouwelijke kracht niet eenvormig is; het kan woest en streng zijn, maar ook zacht en levendig.

De wisselwerking tussen Sekhmet en Hathor benadrukt de balans tussen vernietiging en schepping, tussen woede en liefde, tussen kracht en genade. In de cyclus van het leven is er ruimte voor beide energieën om naast elkaar te bestaan en elkaar aan te vullen. Maar anderen zeggen: Sekhmet sliep slechts. Ze rust. Ze wacht.

“Noem mij niet getemd. Noem mij adempauze.”

Analyse: de dubbele aard van vrouwelijke macht

Sekhmet belichaamt de ongemakkelijke waarheid dat vrouwelijke kracht niet altijd helend is. Soms is ze vernietigend. Niet omdat ze wreed is, maar omdat rechtvaardigheid soms woede nodig heeft. Ze is geen verzorgster. Ze is geen moederfiguur die zacht troost. Ze is de leeuwin die opstaat als alles verloren lijkt. Die het recht in eigen klauwen neemt. In een wereld die vrouwen leert hun woede te onderdrukken, biedt Sekhmet een spiegel voor heilige woede. Ze is geen godin van wraak. Ze is een godin van balans. Haar razernij is niet willekeurig. Ze verdedigt de kosmische orde, Ma'at, het principe van waarheid en gerechtigheid. Haar vernietiging is een zuivering. Waar zij verschijnt, wordt alles wat niet waarachtig is, verbrand tot as.

“Wat jij woede noemt, noem ik herinnering aan wat recht is.”

Sekhmet vandaag: woede als ritueel

In een tijd waarin vrouwen nog steeds gestraft worden voor het tonen van woede, is Sekhmet urgenter dan ooit. We leren meisjes om aardig te zijn. Om te glimlachen. Om begripvol te blijven, zelfs wanneer ze worden genegeerd, betast en klein worden gemaakt. Sekhmet zegt: je woede is niet je zwakte. Het is je wake-up call.

Vrouwen die grenzen stellen, worden nog steeds “moeilijk” genoemd. Vrouwen die onrecht aanklagen, zijn “hysterisch”. Sekhmet herinnert ons eraan dat de grens tussen hysterie en profetie vaak getrokken wordt door wie er luistert.

Ze wordt aangeroepen in moderne rituelen van vrouwenkracht, in dans, in krijzen, in vuurceremonies. Haar naam verschijnt in poëzie, in kunst, op huid getatoeëerd. Ze is de beschermgodin van activisten, van slachtoffers die spreken, van vrouwen die branden met waarheid. Ze is niet hier om je pijn weg te nemen. Ze is hier om je te leren hoe je het in vuur verandert.

Persoonlijke reflectie

Sekhmet komt naar me toe wanneer ik me kleiner maak dan ik ben. Wanneer ik fluister terwijl ik wil schreeuwen. Wanneer ik toegeef om de vrede te bewaren.